

lange rij gaan staan om het statuut van moreel faillissement aan te vragen, wat ons betreft. Mocht Bart De Wever achter jou in de rij staat, laat de man gerust voorsteken. (sb)

Lamin Fofana

Works In Metal

(HONEST JON'S)



Met elk album dat Lamin Fofana uitbrengt, freidt hij zijn bijzondere wereld van klank-landschappen, conceptuele kunst, veldopnames en ambient verder uit. Lamin Fofana's klankcalei-doscoop bevat zowel grote verhalen als intieme en hoogstaande koptele-foonervaringen. 'Works In Metal' is geïnspireerd op de klankwereld van metaalbewerking, wat dan weer dient als een metafoor om een kapotte wereld als het ware terug aan elkaar te lassen. Wat een newageachtige track met een ogenschijnlijk platte beat als 'Obscure Light (Decomposition)' daartussen doet, is niet meteen duidelijk. Vooral omdat de antithese die erop volgt ('Obscure Light (Recomposition)') weinig duidelijkheid schept. Het tweeluik gaat iets te lang door en verzandt in generieke house. Dit soort muziek is zonder meer nieuw in het oeuvre van Fofana. Hoewel het verras-singseffect enigszins verfrissend werkt, doet het wat af van de kwaliteit van de vier andere tracks op dit album. 'Lure Of The Fragment: So Another Sound Suggests Itself' maakt echter veel goed. Rond een derde van dit kwartier durende nummer komen we spontaan in hoge sferen terecht dankzij diepe en rijke synth-lagen. Het contrast met de voorgaande tracks is dan ook groot. Tussen al die sonische rijkdom ontwaren we vogelgezang, spelende kinderen en een vermoede-lijke diepzeeduiker. Dit is Fofana op z'n meest intrigerend. Jammer dat niet het hele album dit niveau haalt. (mph)

Giant Claw

Decadent Stress Chamber

(ORANGE MILK)



Keith Rankin, lid van vapor-wave-collectief **Death's Dynamic Shroud**, maakt muziek als een losgeldbrief.

Onder zijn solo-artiestennaam Giant Claw specialiseert hij zich in geluids-collages, veelal opgebouwd uit samples van popnummers van grotendeels vrouwelijke popsterren. Het eind-resultaat is vrijwel altijd onherken-baar, maar vaak alsnog behoorlijk dansbaar. Op 'Decadent Stress Chamber', het eerste Giant Claw-album in vier jaar tijd, worden onder anderen **Selena Gomez**, **Ariana Grande** en het Russische eendags-popfenomeen **t.A.T.u.** door de mangel gehaald, met enerverende resultaten tot gevolg. Vooral in het openings-salvo. 'Pulled In Dark' bouwt nog enigszins langzaam op, maar

'Something To Believe In' en 'Desire Despair' zijn heerlijk spannende popnummers, met een duister en onvoorspelbaar randje. Dat bereikt een crescendo met 'No Life', dat na een symfonische intro uitgroeit tot een flitsend disco-nummer, om oor-verdovend luid te eindigen. Zo is dit voor een kleine twintig minuten naar waarschijnlijkheid een van de span-nendste popplaten die je dit jaar zal horen. In de tweede helft gooit Rankin

het over een wat abstractere boeg en wordt het geheel iets minder pakkend, maar het blijft onverminderd indruk-wekkend. Vooral het titelnummer, dat afwisselend klinkt als een industrieel getint beuknummer en een melo-dieuze soundtrack voor een video-game, laat het hoofd tollen en de oren suizen. Het is net te laat voor een 'Decadent Stress Chamber'-zomer in navolging van de 'Brat'-zomer van **Charli XCX** vorig jaar. Dan gaan we maar voor de herfst. (rzw)

Gösta Berlings Saga

Forever Now

(PELAGIC)



De Zweedse landschappen uit de gelijknamige roman van Selma Lagerlöf, waar dit gezelschap naar vernoemd is, zijn

lange tijd geleden achtergelaten. Gösta Berlings Saga is namelijk opgestegen richting de sterren op 'Forever Now', waar hun aardse progrock nu toch echt een meer spacerockgeluid krijgt. Ergens tussen de meanderende klan-ken van **Hawkwind** of **Gong** en de rotsvaste ritmegymnastiek van **Neu!** en **Föllakzoid**. Toch zit er ook iets donkers in het geluid van het vijftal, met zijn doomy tonen op 'Through The Arches'. De synthhooks maken er ook weer iets filmisch van, een beetje een 'Neverending Story'-gevoel krijg je wel bij 'Ascension'. Videogame-vibes heersen op de titeltrack, en wat dat betreft, is er ook iets van een moderne compositie te horen op deze plaat, die track na track blijft verbazen. Je kan verdwalen in de percussie op het zweterige 'Fragment II', wat net als voorgaand 'The Sprig And The Birch' met zijn kamermuziek, simpelweg te kort is om helemaal in op te gaan. Maar dat is het smörgåsbord dat de band de luisteraar biedt. Elk nummer op deze plaat had makkelijk de twintig minuten aan kunnen tikken, zoals bij meerdere bands op het kwaliteitslabel Pelagic het geval is. Elke keer als je wegdroomt tijdens deze sonische trektocht gebeurt er weer iets dat de aandacht terug trekt, zoals de wonky passages op slotnummer 'Ceremonial'. Gösta Berlings Saga overtreft zichzelf met een moderne klassieker. (gs)

Guerilla Toss

You're Weird Now

(SUB POP)



Wanneer je het jezelf niet heel moeilijk wilt maken, zou je Guerilla Toss een hedendaagse **The B-52's** kunnen

noemen. Springerig en funkachtig wave-y, zonder het (lichte) experi-ment uit het oog te verliezen. Op het gebied van kunstzinnigheid overtreft Guerilla Toss regelmatig het proto-type. Een nummer als 'Panglossian Mannequin' is artpop van de hoogste plank. Zangeres Kassie Carlson eist als een jonge **Lydia Lunch**, zowel stem-technisch als tekstueel, de aandacht op. Diverse subtiele en spannende synth-klanken golven hier op aange-name wijze de oren van de luisteraar in. Ook liedjes als 'Krystal Ball', 'Life's A Zoo', 'Deep Sight' en 'Red Flag To Angry Bull' zitten vol creatieve inge-vingen, met name op het gebied van geluid en arrangement, en zijn meer dan deugdelijk. Het album 'You're Weird Now' is zonder twijfel goed, evenwel niet uitmuntend. De reden daarvan is dat de meest toegankelijke liedjes na enkele luisterbeurten wat gaan vervelen. Alsof je stiekem gaat verlangen naar Kate Pierson, Cindy Wilson en Fred Schneider, de kopstuk-ken van The B-52's. (ber)

Halfgeleider

Polyfields

(DE KABELMAATSCHAPPIJ)



'Polyfields', het nieuwste album van Halfgeleider, komt niet zomaar zonder slag of stoot onze rich-ting in. De uit

Geel afkomstige modulaire geluids-kunstenaar Maarten Voeten droomde, na eerder werk op tape ('Gloed') en cd-r ('Onder/Stroom') te hebben uitgebracht, van een vinyluitgave. Na een jaar vol ellende en stress schuurt 'Polyfields' eindelijk tegen de naald van onze platenspeler. Voeten lanceert hier vol ambitie een zeven tracks tellend album, volledig geproduceerd met een Eurorack modulaire synthesi-zer. De beeldingsverrijkende elektronische muziek bevat complexe klanklandschappen met indringende percussie, downtempo beats en nostalgische klankpatronen die doen denken aan de elektronische droom-golven van **Boards Of Canada** en aan het Amerikaanse **Hatchback**-project van Samuel Milton Grawe. Voeten slaagt erin zijn eigenzinnige modulai-re soundscape-weefsels te verbinden met emotioneel geladen patronen en veldopnames, waardoor solide futu-ristische klankvisioenen ontstaan. 'Polyfields' is een boeiende luisterreis door sfeervolle synthwerelden, en is inmiddels ook digitaal verkrijgbaar via de Bandcamp-pagina van Halfgeleider. (pob)

Wil je een artikel delen? Check gonzocircus.com/share-with-care

Helen Island

Silence Is Priceless

(KNEKELHUIS)



Helen Island is een eenmans-project van Fransman Léopold Collin, die eerder muziek uitbracht onder

de naam **Trigger Moral**. Waar hij onder die naam behoorlijk beukende elektronica maakte, vaart hij als Helen Island in rustiger muzikaal vaarwater. 'Silence Is Priceless', het tweede album van dit project, kabbelt grotendeels voort op een bedje van heldere, naar ambient neigende producties met dromerige zang, bij tijd en wijle ondersteund door mooie strijkers en vocale samples. Aan muzikale ideeën geen gebrek dus, toch ontkomt het album niet volledig aan eentonigheid. Het interessantst zijn de sporadische uitspattingen: zo klinkt 'Hot Zone, Regular Day' alsof **Air** en **Phoenix** gezamenlijk een zenuwinzinking krijgen en wordt 'Stalker Guardian Angel' voortgestuwd door een stevig herhalend drumpatroon. Iets meer van dat soort uitstapjes waren wel-kom geweest, want zeker in de tweede helft begint het geheel wat in elkaar over te vloeien. Veel van de nummers duren niet langer dan een minuut of twee, waardoor veel van het materiaal een wat schetsmatige indruk maakt. Zo is 'Fame Gang' lekker om bij weg te dromen, maar is het door het abrupte einde weinig beklijvend. Zo voelt 'Silence Is Priceless' aan als een im-perfecte stap in de reis van een veel-belovend muzikaal talent. Er gebeurt hier in ieder geval genoeg boeiends om Collins carrière in de gaten te blijven houden, onder welke arties-tennaam dan ook. (rzw)

Michael Hurley

Broken Homes and Gardens

(NO QUARTER)



De New Weird America- en freefolkstroming met artiesten als Devendra Banhart, Faun Fables en Joanna

Newsom kent voorlopers in de jaren 1960 met The Incredible String Band in het Verenigd Koninkrijk en The Holy Modal Rounders en The Fugs in de Verenigde Staten. Tot diezelfde scene behoorde de in 1941 geboren en afgelopen voorjaar overleden Amerikaanse folkie Michael Hurley. The Holy Modal Rounders namen diverse nummers van hem op. En decennia later ook Cat Power, Yo La Tengo, Neil Casal, Vetiver, Alela Diane en nog een handvol andere alternatie-ve folkmuzikanten. Hurley zelf maakt ook al vele decennia platen, maar

bleef zeker aan deze zijde van de Atlantische Oceaan lang min of meer onopgemerkt. Dat veranderde pas wat in het eerste decennium van deze eeuw toen de albums van de song-schrijver die ook als illustrator actief is, ook hier mondjesmaat verschenen. Hurley heeft geen excentrieke stem of bijzondere schrijfstijl. Hij maakt gewoon 'mooie liedjes' die hij ver-zorgd op de plaat zet met behulp van een handvol bevriende muzikanten die zich nadrukkelijk heel bescheiden opstellen. 'Broken Homes and Gardens' is zijn zwanenzang, opgeno-men voor zijn plotselinge overlijden in april van dit jaar. Op dit albums staan een groot aantal nieuwe nummers, naast enkele 'remakes' van nummers uit vroeger dagen van platen die allang niet meer te vinden zijn. Ze stralen nog altijd dezelfde compromis-loze en tegelijk vriendelijke hippie-sfeer uit als zijn vroegste werk. Inclusief het volkomen in de sfeer passende cartoon-hoesje met Peyote Pete en Uncle Gaspard. Het vrolijke 'Cherry Pie' zou van een 'unplugged-album' van Hallo Venray kunnen komen. Mooi dat Hurley na al die jaren ook in Europa nog een gehoor vindt, hoe bescheiden ook. (pbr)

Jenny Hval

Iris Silver Mist

(4AD)



Jenny Hval heeft een stem die zich qua lichtheid en fragiliteit kan meten met het dunste porselein. Die kwaliteit

benut ze ten volle op 'Iris Silver Mist'. Het album is nog geïnspireerd door haar ervaringen tijdens de corona-pandemie, al ligt die inmiddels alweer enkele jaren achter ons. In die periode hield Hval zich intensief bezig met geurervaringen. De titel van het album is de naam van een parfum dat vol-gens haar eerder naar staal ruikt dan naar zilver. 'De geur is kil, maar glin-stert zacht', schrijft ze. 'Die doet den-ken aan een wandeling in de vroege ochtend. Je loopt door de mist terwijl je lichaam nog warm van de slaap is.' Ze realiseert zich dat het ervaren van geuren te maken had met het gemis aan contact. Ze miste intimiteit. En net als gezongen teksten verspreiden geuren zich door de lucht, om vervolg-ens te vervliegen. In de teksten op 'Iris Silver Mist' haalt Hval herinnerin-gen op aan optredens, haar aanwezig-heid op een podium voor een zaal luisteraars. Maar ook bezingt ze de geur van tabak, die ze associeert met haar moeder, een verstokte roker. Ze zingt over mensen die ze niet kan zien. Met de breekbare melancholie in haar stem heeft ze een album gemaakt dat zo intiem is dat het soms pijn doet.

Deze muziek is een genezende balsem, waarvan je je kunt voorstellen dat die geurt met een koel maar rijk aroma. (rvp)

Kayo Dot

Every Rock, Every Half-Truth

Under Reason

(PROPHECY PRODUCTIONS)



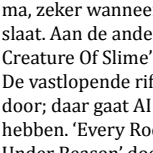
Metalband Kayo Dot vormt al meer dan twintig jaar het vehikel voor de immer on-orthodoxe multi-instrumentalist

Toby Driver. 'Every Rock, Every Half-Truth Under Reason' gaat richting dark ambient, maar niet new age zoals zijn andere project **Alora Crucible**. De vele snaar- en blaasinstrumenten dreunen als een log gevaarte, bijge-stuurd door plukjes percussie. De nummers komen sterk conceptueel over, omdat ze constant en onver-wacht transformeren. Driver wilde dan ook onvoorspelbaar zijn op dit album, zodat kunstmatige intelligentie er geen vat op krijgt en het niet voor nieuwe composities kan gebruiken. Het resultaat klinkt als een muzikale tocht door een moeras. De unheimi-sche sfeer komt het beste tot zijn recht op 'Mental Shed'. Synthesizers schal-len als in een verlaten kerk, bijgestaan door het gekletter van percussie en een enkele schreeuw. Het lijkt wel alsof er 's nachts kwade feeën rond-waren. 'Oracle By Severed Head' schept net zo'n verontrustend panora-ma, zeker wanneer een viool op hol slaat. Aan de andere kant grijpt 'Blind Creature Of Slime' terug naar metal. De vastlopende riff gaat ad infinitum door; daar gaat Al minder moeite mee hebben. 'Every Rock, Every Half-Truth Under Reason' doet weinig onder voor Kayo Dots vroege werk, maar kent ook dezelfde kanttekening. Zijn deze onnatuurlijke structuren werkelijk unheimisch of slechts gekunsteld? Daar valt ook op album nummer elf weer over te twisten. (svw)

Elisabeth Klinck

Chronotopia

(HALLOW GROUND)



Net zoals voor haar caleido-scopische debuut 'Picture A Frame', trok de Brusselse violiste Elisabeth Klinck voor de

opnames van opvolger 'Chronotopia' naar de Pyreneeën. Samen met produ-cer Oscar Claus werkte ze er in afzon-dering aan de vele stukken die ze tijdens een hectische periode *on the road* had neergepend – met de succes-voorstelling 'One Song' van Miet Warlop toerde ze twee jaar quasi-

onafgebroken – en koos er deze keer voor het muzikale materiaal meer in vormen te boetseren, in sommige gevallen zelfs echte songs. De focus ligt niet meer op de viool want Klincks stem gooit op 'Chronotopia' minstens evenveel gewicht in de schaal. 'Dreamdealer' zet wat dat betreft de toon: dromerig neuriënd en met fragiele vioollijnen laat ze de luiste-raar meteen heel dicht komen. Die intimiteit is een constante, maar desondanks wordt het album ook gekenmerkt door een gevoel van ruimte en uitgestrektheid (de invloed van de bergen?), met dank aan het gebruik van reverb en de vaak lange, aanzwellende klanken van viool en synths. De titeltrack is daarvan een mooi voorbeeld, net zoals het met-bellen verrijkte sonische ijslandschap van 'Magic Mirror'. Afsluiter 'Slow Life' verdient ook een vermelding: met pizzicato begeleiding op viool en huiverende synths zingt Klinck hier een pakkend lied, waarbij het via een handige stemsample plots lijkt alsof een vlucht krassende kraanvogels komt overvliegen. Een symbolisch open einde, dat al doet verlangen naar een volgend hoofdstuk. (ceu)

Menko Konings

More Love Songs

(TOP TAPE)



Bloed kruipt waar het niet gaan kan: na vijftien jaar geen noot muziek meer gespeeld te hebben pikt Menko Konings

(**S.M. Nurse**, **EM**, en vele andere projecten) opnieuw zijn instrumenten op en gaat in 2005 weer aan de slag. Hierbij trekt hij zich absoluut niks aan van de tijdsgeest, dus de tracks kunnen evengoed veertig jaar geleden gemaakt zijn in zijn hometape-studio, ook al dateert het meest recente nummer van vorig jaar. Zoals de titel zegt, is dit gelimiteerde album een zusterrelease van 'Love Songs' (Top Tape, 2024). De minimalistische (zang, gitaar, synthesizer en ritmebox) liefdesliedjes doen denken aan de meest intimistische nummers van **The Velvet Underground** – idem voor de semiverhalende manier van zingen van Konings. Al moet worden gezegd dat er op het vlak van teksten niet zoveel te beleven valt als bij Lou Reed. Ze dienen hier vooral om de sfeer te ondersteunen. Vaak beperken ze zich tot enkele woorden en een herhaling van de titel, bijvoorbeeld in 'Babe' dat qua tekst herinneringen oproept aan **Suicide**. En dichter bij huis is het werk van Jan Van den Broeke (**The Misz**, **Absent Music** en **June11**) zeker een bruikbare referen-tie. Dit is muziek om in je eentje te beluisteren, 's avonds laat, met de blik op oneindig. (pv)